

Arrest

nr. 237 851 van 2 juli 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Terninckstraat 13 bus C.1
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 december 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 8 november 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 18 december 2019 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. HALLI, loco advocaat A. FADILI, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster verblijft sedert 2005 in het Rijk. Nadat ze in 2005 en 2009 tevergeefs twee aanvragen om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) had ingediend, diende ze 21 september 2011 een eerste aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter), dit in functie van haar Belgische vader die zijn recht op vrij verkeer niet heeft uitgeoefend. Op 14 maart 2012 trof de

verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.2. Verzoekster diende op 4 mei 2012 een tweede aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter), dit in functie van haar Belgische vader die zijn recht op vrij verkeer niet heeft uitgeoefend.

1.3. Op 26 oktober 2012 trof de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Het annulatieberoep dat verzoekster had ingediend tegen deze bijlage 20 leidde tot arrest nr. 149 390 van 9 juli 2015 waarbij enkel het bevel om het grondgebied te verlaten werd vernietigd.

1.4. Verzoekster diende op 23 oktober 2015 een derde aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die op 21 maart 2016 onontvankelijk verklaard werd.

1.5. Ze diende op 20 december 2018 een derde aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter), dit in functie van haar Belgische vader die zijn recht op vrij verkeer niet heeft uitgeoefend. Op 28 maart 2019 gaf de gemeente een bijlage 20 omdat verzoekster niet binnen de gestelde termijn alle documenten had overgelegd.

1.6. Verzoekster diende op 15 mei 2019 een vierde aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter), dit in functie van haar Belgische vader die zijn recht op vrij verkeer niet heeft uitgeoefend.

1.7. De verwerende partij trof op 8 november 2019 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit vormt de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"[...] In uitvoering van artikel 52, §4, 5° lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 15.05.2019 werd ingediend door Naam [E.M.] Voorna(a)m(en): [F.] Nationaliteit: Marokko Geboortedatum: [...] Geboorteplaats: [...] Identificatienummer in het Rijksregister: [...] Verblijvende te : [...] om de volgende reden geweigerd :

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie. De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1' tot 3: die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; Artikel 40bis. §2. eerste lid. 3* van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'.*

Betrokkene diende een aanvraag in. in functie van haar vader [E.M.A.] [...] van Belgische nationaliteit. Betrokkene is ouder dan 21 jaar, vandaar dat dient aangetoond te worden dat zij ten laste is. Om als ten laste te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Wat betreft het bewijs van onvermogen in het land van herkomst, legt betrokkene volgende documenten voor :

- attestation de non-imposition à la TH-TSC' N° 1724/19 dd 31.01.2019. Dit attest werd afgeleverd op basis van persoonlijke verklaringen van betrokkene en wordt dan ook aanzien als een verklaring op eer. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan dit attest niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

- 'attestation administrative' N°66 dd. 29.01.2019 waarin Le Chef van de gemeente d' Arbaa Taourirt Alhoceima (Marokko) stelt dat betrokkene geen eigendommen heeft op het grondgebied van d' Arbaa Taourirt Alhoceima. Echter, dit attest zegt niets over eventuele eigendommen van betrokkene buiten het grondgebied van d' Arbaa Taourirt Alhoceima, of andere mogelijk bronnen van inkomsten van

betrokkene (uitkering, ...). Het kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

- attesten van het OCMW Antwerpen dd 04.04.2019 waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon tot op datum van de attesten geen financiële steun ontvingen.

- betalingsbewijzen waaruit moet blijken dat betrokkene financieel wordt ondersteund door de referentiepersoon en haar andere gezinsleden. Deze bewijzen dateren van de periode dat betrokkene reeds in ons land verblijft en bewijzen van geldovermakingen in het verleden ontbreken.

Verder wat betreft het inkomen van de Belgische referentiepersoon legt betrokkene ter staving daarvan een attest voor van de RVP dd. 12.08.2019 en rekeninguittreksels die de uitbetaling van het pensioenbedrag bewijzen. Hieruit blijkt dat de referentiepersoon maandelijks een pensioenbedrag ontvangt van 1090,72 euro waarvan 623.47 euro een rustpensioen betreft en 467,25 euro een inkomensgarantie voor ouderen (IGO) betreft. Dit wil zeggen dat de referentiepersoon behoeftig is maar gezien zijn leeftijd geen leefloon meer kan krijgen maar dus wel een inkomensgarantie voor ouderen en zo wel degelijk ten laste valt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Overeenkomstig de bepalingen van art. 40ter kunnen uitkeringen die onder sociale bijstand vallen niet in overweging worden genomen wanneer gezinshereniging wordt aangevraagd Deze beslissing steunt op het arrest van de Raad van State dd 16.07.2019 met nummer 245.187 (Franstalige rol) waarin wordt geoordeeld dat de IGO niet valt onder de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen van de referentiepersoon overeenkomstig artikel 40ter, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Verder worden ook nog een fiscale fiche inkomsten 2018 voor werkloosheidsuitkeringen en een fiscale pensioenfiche 281.11 inkomsten 2018 voorgelegd.

Daarnaast legt betrokkene ook nog loonfiches voor van haar broer [E.M.H.] en haar zuster [E.M.F.]. De voorgelegde documenten van broer (die trouwens op een ander adres woont) en zus van de referentiepersoon kunnen niet in rekening worden gebracht om vast te stellen of de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Het is immers de Belg die zich wenst te laten vervoegen die moet aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Het is uiteraard de bedoeling dat de Belg aantoont over bestaansmiddelen te beschikken waardoor dit kan voorkomen worden, alvorens het verblijfsrecht aan betrokkene kan worden toegestaan.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat zij reeds van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de aanvraag financieel ten laste te was van de referentiepersoon en blijkt dat de referentiepersoon gedeeltelijk ten laste valt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en gelet dat niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat betrokkene effectief ten laste is van de referentiepersoon. Gezien al deze elementen wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken. DIT DOCUMENT IS GEENSZINS EEN IDENTITEITSBEWIJS NOCH EEN NATIONALITEITSBEWIJS."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel werpt verzoekster op:

"- Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

- Schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet

- Schending van artikel 42, § 1, lid 2 VW, juncto schending van materiële motiveringsplicht en schending van de zorgvuldigheidsbeginsel."

Verzoekster betoogt als volgt:

"9.- Ten eerste dient vastgesteld te worden dat de andere wettelijke voorwaarden van de procedure verklaring van inschrijving en procedure gezinshereniging door verwerende partij niet worden betwist in de bestreden beslissing zodat mag aangenomen worden dat aan deze voorwaarden zijn voldaan door verzoekster. In essentie weigert verwerende partij het verblijf van verzoekster louter en alleen omwille van het niet afdoende aantonen van de bestaansmiddelen, ten laste zijn en onvermogenheid. Verwerende partij betwist echter niet de andere voorwaarden die noodzakelijk zijn om het verblijf te

bekomen. A/ Algemene beschouwing van het opgeworpen middel: 10.- De bestreden beslissing schendt een aantal algemene rechtsbeginselen van openbaar bestuur, waaronder de formele en de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. De formele motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf dienen te worden weergegeven. De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen (29 juli 1991) stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen dienen te worden opgenomen. Verder dient de motivering afdoende te zijn. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door de motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. Volgens de rechtsgeleerde VAN MENSEL moet de draagkracht van de beslissing slaan op vier factoren, m.n. de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden bevatten), de juridische aanvaardbaarheid (de juiste wettelijke interpretatie), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten), de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerd beleid). Dat verzoekende partij zich ervan bewust is dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de verwerende partij. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of verwerende partij als administratieve overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.S. nr. 101.624, 7 december 2001).

B/ Concrete toetsing van het criterium “ten laste zijn” en “onvermogensheid” 11.- In casu heeft verzoekster, in haar hoedanigheid van dochter van een Belg, haar aanvraag ingediend op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet met de intentie haar Belgische vader te begeleiden of zich bij hem te voegen. Vermits de leeftijd van verzoekster, heeft zij aan de hand van verschillende stukken aangetoond dat zij reeds ten laste was en is van haar Belgische vader. Eerst in het land van herkomst en sinds 2005 in België. Verwerende partij stelt in haar bestreden beslissing volledig ten onrechte het volgende: “Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogensheid te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat zij reeds van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de aanvraag financieel ten laste te was van de referentiepersoon en blijkt dat de referentiepersoon gedeeltelijk ten laste valt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en gelet dat niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat betrokkene effectief ten laste is van de referentiepersoon...” Verzoekster meent dat de door haar ingediende stukken de in de bestreden beslissing vermelde feitelijke vaststellingen duidelijk tegenspreken. In de bestreden beslissing betwist verwerende partij niet dat verzoekster sinds 2005 in het Rijk verblijft, doch zij houdt totaal geen rekening met deze omstandigheid in haar overweging. Minstens diende verwerende partij vast te stellen dat verzoekster al meer dan 14 jaar bij haar Belgische vader inwoont in het rijk. Verzoekende partij heeft alle gevraagde stukken om haar onvermogensheid, ten laste zijn en afhankelijkheid aan te tonen bijgebracht, alsook nog bijkomende stukken met betrekking tot de inkomsten van de referentiepersoon, alsook stortingen van de zus van verzoekster. Luidens artikel 40ter §1 van de Vreemdelingenwet: “ (...) § 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie. (...)” Het “ten laste zijn” in de zin van artikel 40bis is een financiële/ materieel voorwaarde (RvS, 1 maart 2006, nr. 155.694). Krachtens artikel 40bis §2, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet: “ (...) § 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd : 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven; (...)” Het ‘ten laste zijn’ mag op alle mogelijke manieren bewezen worden en is een feitenkwestie. (HVJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05). Ook is de onvermogensheid en het “ten laste zijn” voldoende aangetoond door verzoekende partij. Verwerende partij schendt de 40bis § 2 van de vreemdelingenwet. In dit verband heeft het Hof van Justitie in het reeds voornoemd arrest van Yuying Jia geoordeeld “dat een document van de bevoegde autoriteit van de lidstaat van oorsprong of van herkomst waaruit blijkt dat sprake is van een afhankelijkheidssituatie voor dit doel bijzonder geschikt lijken, maar het mag geen voorwaarde zijn voor de verlening van de verblijfsvergunning, terwijl het voorts mogelijk is dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt, de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid

van dit familielid (eigen markering, punt 42). Het begrip “ten laste zijn” wordt door verwerende partij onterecht beperkend geïnterpreteerd. Dat het “ten laste zijn” een feitenkwestie is en op alle mogelijke manieren mag bewezen worden en dat het moet gaan om een echte, structurele afhankelijkheid, hetgeen in casu uit het geheel der omstandigheden blijkt. In casu heeft verzoekende partij bij haar aanvraag tot gezinshereniging dd. 15.05.2019 ter staving verschillende attesten toegevoegd aan het dossier, waarbij zij het bewijs van onvermogen, “ten hunnen laste zijn” is van haar vader heeft geleverd, eveneens het bewijs dat zij inderdaad op regelmatige basis financieel werd ondersteund. Verzoekster kan uit deze weigeringsbeslissing op geen enkele manier afleiden waarom de door verzoekende partij bij gebrachte stukken van onvermogen en ten laste zijn niet werden aanvaard. Waarom verwerende partij geen rekening heeft willen houden met deze stavingstukken, dewelke op 15.05.2019 werden overgemaakt, is voor verzoekster dan ook een raadsel. Verwerende partij laat na de overige bewijsstukken te motiveren. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij rekening heeft gehouden met de andere dienstige stukken, zoals o.a. attesten uitgaande van de administratieve overheden dat de onvermogen staven, betalingsbewijzen....., noch blijkt dat zij enig onderzoek ernaar heeft verricht. Evenmin blijkt uit de bestreden beslissing dat er rekening werd gehouden met de materiële aspect van ten laste zijn. Wanneer de voorgelegde stukken en omstandigheden minstens in zijn geheel zouden zijn beoordeeld, zou ontegensprekelijk blijken dat verzoekster weldegelijk ten laste was, en thans nog steeds, van de referentiepersoon. Verzoekende partij merkt op dat de gemachtigde zich onder andere over de recente voorgelegde bewijzen van onvermogen van de verzoekende partij, hetgeen niet makkelijk geleverd kan worden. In de bestreden beslissing gaat de verwerende partij inhoudelijk niet in op het concrete voorgelegde stukken van de verzoekende partij, in het bijzonder op de verwijzing naar de rechtspraak van het Hof van Justitie. Verzoekster bewijst dat zij effectief onvermogen is, terwijl de bestreden beslissing tot andere conclusies komt en officiële documenten en geldstortingen van betrokkene negeert of foutief interpreteert en geenszins betrekking hebben op de actuele situatie. In de gegeven omstandigheden is het inderdaad onbegrijpelijk dat de verwerende partij toch oordeelt dat verzoekster onvoldoende bewijzen heeft bijgebracht dat zij ten laste is van de referentiepersoon. De verwerende partij gaat met dit motief echter voorbij aan de inhoud van de rechtspraak van het Hof van Justitie, rechtspraak die net benadrukt dat de lidstaten niet zonder meer het voorleggen van bijkomende bewijzen (zoals in casu een bewijs van onvermogen) kunnen vereisen en zich daarentegen – in de woorden van de verzoekende partij – soepel moeten opstellen. Volgens verwerende partij zijn de financiële stortingen aan verzoekster bovendien op zich onvoldoende om te kunnen besluiten dat verzoekster ten laste is van haar vader. Echter brengt verzoekster niet louter stortingsbewijzen voor, maar eveneens andere attesten, waaronder attesten uitgaande van de Marokkaanse overheid waaruit blijkt dat verzoekster over geen inkomsten of vermogen beschikt in het land van herkomst. Zo stelt verwerende partij in haar beslissing: “betalingsbewijzen waaruit moet blijken dat betrokkene financieel wordt ondersteund door de referentiepersoon en haar andere gezinsleden. Deze bewijzen dateren van de periode dat betrokkene reeds in ons land verblijft en bewijzen van geldovermakingen in het verleden ontbreken. “ Echter, gezien het geheel van overtuigende voorgelegde documenten is het kennelijk onredelijk van verwerende partij om in deze zin te oordelen. Minstens kan uit de motieven van de bestreden beslissing onvoldoende worden begrepen waarom de documenten niet volstaan en heeft verwerende partij hierdoor niet voldaan aan haar motiveringsplicht. Verwerende partij stelt in haar bestreden beslissing dat bewijzen van geldovermakingen in het verleden ontbreken. Zoals eerder vermeld moet verwerende partij de voorgelegde stukken in zijn geheel bekijken, dan zou ontegensprekelijk blijken dat verzoekster in het verleden wel financieel ondersteund werd. Echter brengt verzoekster niet louter stortingsbewijzen voor, maar eveneens andere bijkomende officiële documenten uitgaande van de Marokkaanse autoriteiten om haar onvermogen te staven. Mevrouw [F.E.M.] legde een attest van de Marokkaanse belastingen voor dd. 31.01.2019, waaruit blijkt dat betrokkene niet onderworpen was aan de inkomstenbelasting. Ook hier moet opnieuw worden benadrukt dat verwerende partij de voorgelegde documenten in zijn geheel moet bekijken. Verzoekster heeft niet 'louter' met dit attest willen aantonen dat zij onvermogen is in haar land van herkomst, maar met het geheel aan voorgelegde documenten, d.w.z. een bewijs van geld ontving, dit attest én een attest dat stelt dat zij geen belastbare inkomsten of belastbare onroerende goederen bezit in haar regio van herkomst. Indien verwerende partij twijfelde aan de feiten die door de Marokkaanse overheid in het betrokken attest werden vastgesteld, kwam het conform §2 van artikel 28 WIPR aan verwerende partij toe het tegenbewijs te leveren, quod non. Artikel 28, §2 van de WIPR luidt als volgt: “(..) § 2. Het tegenbewijs van de feiten vastgesteld door de buitenlandse overheid mag met alle bewijsmiddelen worden aangebracht. (...)” Verwerende partij geeft in de bestreden beslissing geen enkele indicatie van welke andere documenten zij verwacht om aan te tonen dat verzoekster over geen enkele inkomsten beschikt in Marokko. Het is voor verzoekster onmogelijk om aan te tonen dat zij geen andere inkomsten heeft. Het attest moet dan ook aanvaard worden, minstens als begin van bewijs. In samenlezing met de andere documenten kan het attest worden aanvaard als bewijs van onvermogenheid. Uit de

voorgelegde stukken blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster bijkomende stukken heeft voorgelegd met betrekking tot de tenlasteneming en zijn onvermogen in het land van herkomst. Wanneer verwerende partij beweert dat volgens de stukken niet blijkt verzoekende partij reeds ten laste was van de burger van de unie in het land van herkomst, heeft zij enerzijds nagelaten dit te motiveren en anderzijds nagelaten rekening te houden met ALLE STUKKEN. Verwerende partij heeft, gelet op het voorgaande, op een onzorgvuldige wijze rekening gehouden met de door verzoekster aangebrachte stukken door enerzijds pertinente stukken te negeren, en anderzijds zijn beslissing onduidelijk en incorrect te motiveren. Verweerder heeft op een kennelijk onredelijke wijze beslist dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond dat zij ten laste was van haar vader. Verwerende partij blijft in gebreke aan te tonen waarom verzoekster niet afdoende heeft aangetoond dat zij ten laste was van haar vader. Kortom, in casu werd de aanvraag van verzoekster niet grondig onderzocht én werd de beslissing onzorgvuldig genomen en gebrekkig gemotiveerd. C/ Houdende de gebrekkige uitvoering van een behoeftanalyse door verwerende partij 12.- Doordat de bestreden beslissing stelt dat verzoekster niet zou voldoen aan de vereiste voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden en dat de referentiepersoon van verzoekster blijkbaar niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zou beschikken om te voorzien in het onderhoud van zichzelf, diens gezin en van verzoekster. Terwijl verzoekster in haar aanvraag tot machtiging van verblijf (artikel 40ter Vw.) weldegelijk op een afdoende wijze heeft aangetoond dat de referentiepersoon na een behoeftanalyse te hebben doorgevoerd op basis van hun gezinsinkomen wel degelijk beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen om te kunnen voorzien in hun basisbehoefte zonder te moeten vallen op de Belgische sociale bijstand. Zodat de bestreden beslissing in die zin dan ook volledig niet enkel de motiveringsplicht schendt, alsook het zorgvuldigheidsplicht en de andere algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoekster roept in dit middel eveneens en in combinatie de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in. 13.- Het zorgvuldigheidsbeginsel als van behoorlijk bestuur legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; RvS. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 22 maart 2010, nr. 202.182; RvV arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad evenwel niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Wel dient Uw Raad te onderzoeken enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Een snelle, louter routineuze en administratieve afwikkeling van zaken kan in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel problematisch zijn (Zie R.v.St., N.V. A&M Garwig en Co, nr. 89982 van 2 oktober 2000 en nr. 101.544 van 6 december 2001). Een beslissing mag niet automatisch, zonder een degelijk onderzoek, in een individueel geval, worden toegepast. 14.- Het is duidelijk dat verwerende partij in zijn bestreden beslissing enkel een negatieve beslissing heeft willen nemen en relevante elementen in het dossier, zoals de financiële – sociale – economische en gezinssituatie, heeft genegeerd. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet als toereikend worden beschouwd. Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing het volgende: "(...) Verder wat betreft het inkomen van de Belgische referentiepersoon legt betrokkene ter staving daarvan een attest voor van de RVP dd. 12.08.2019 en rekeninguittreksels die de uitbetaling van het pensioenbedrag bewijzen. Hieruit blijkt dat de referentiepersoon maandelijks een pensioenbedrag ontvangt van 1090,72 euro waarvan 623,47 euro een rustpensioen betreft en 467,25 euro een inkomensgarantie voor ouderen (IGO) betreft. Dit wil zeggen dat de referentiepersoon behoeftig is maar gezien zijn leeftijd geen leefloon meer kan krijgen maar dus wel een inkomensgarantie voor ouderen en zo wel degelijk ten laste valt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Overeenkomstig de bepalingen van art. 40ter kunnen uitkeringen die onder sociale bijstand vallen niet in overweging worden genomen wanneer gezinshereniging wordt aangevraagd. Deze beslissing steunt op het arrest van de Raad van State dd. 16.07.2019 met nummer 245.187 (Franstalige rol) waarin wordt geoordeeld dat de IGO niet valt onder de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen van de referentiepersoon overeenkomstig artikel 40ter, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Verder worden ook nog een fiscale fiche inkomsten 2018 voor werkloosheidsuitkeringen en een fiscale pensioenfiche 281.11 inkomsten 2018 voorgelegd. Daarnaast legt betrokkene ook nog loonfiches voor van haar broer [E.M.H.] en haar zuster [E.M.F.]. De voorgelegde documenten van broer (die trouwens op een ander adres woont) en zus van de referentiepersoon kunnen niet in rekening worden gebracht om vast te stellen of

de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Het is immers de Belg die zich wenst te laten vervoegen die moet aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Het is uiteraard de bedoeling dat Belg aantooont over bestaansmiddelen te beschikken waardoor dit kan voorkomen worden, alvorens het verblijfsrecht aan betrokkene kan worden toegestaan. (...)” Het moge duidelijk zijn dat het inkomen waarop de referentiepersoon uit hoofde van zijn pensioen heeft, blijkt immers voldoende toereikend te zijn om zowel voor zichzelf als voor verzoekster te kunnen voorzien in hun bestaansmiddelen. De referentiepersoon heeft een maandelijks inkomen van 1.090,72 €. Verwerende partij oordeelde dat het inkomensgarantie voor ouderen (hierna “IGO”) van de referentiepersoon niet valt onder de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen. Volgens de OCMW-wet van 8 juli 1976 en de wet van 22 maart 2001 tot instelling van een inkomensgarantie voor ouderen mag de IGO niet in aanmerking genomen worden als “financiële maatschappelijke dienstverlening” in de zin van artikel 40ter, tweede lid, Vw. Het OCMW gaat financiële maatschappelijke dienstverlening enkel toekennen als dat nodig is om een menswaardig leven te verzekeren. Dit wordt dan toegekend bovenop de IGO uitbetaald door de Federale Pensioendienst. Ook dient opgemerkt te worden dat uit de rechtspraak van Uw raad blijkt dat de IGO niet als vorm van “financiële maatschappelijke dienstverlening” dient te worden beschouwd (RvV arrest n° 202.040 van 3 april 2018). Er zijn echter twee afzonderlijke normerende kaders betreffende het stelsel “financiële maatschappelijke dienstverlening” en het stelsel “IGO”. Hierbij zijn verschillende overheden bevoegd met aparte voorwaarden voor de aanvraag die behandeld moet worden en de prestaties die toegekend moeten worden. Sinds de wetswijziging van 4 mei 2016 was er in het tweede lid van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet geen sprake meer van “middelen verkregen uit aanvullende bijstandsstelsels” (RvV arrest n° 202.047 van 3 april 2008). Artikel 40ter Vw. sluit alleen de middelen uit verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering als bestaansmiddelen voor gezinshereniging. Echter wordt de IGO in dit artikel niet in aanmerking genomen. De verwerende partij beslist ten onrechte tot de afwezigheid van elk bestaansmiddel in de zin van artikel 40ter Vw. in hoofde van de referentiepersoon. Dit is weliswaar ook in strijd met de feitelijke gegevens en de stukken die voorgelegd zijn. Verwerende partij moet niet enkel rekening houden met de IGO. Echter moet deze rekening houden met de bestaansmiddelen van de familieleden van de burger van de Unie, wat in casu aldus zowel het inkomen van de referentiepersoon zelf als het inkomen van de inwonende dochter [E.M.F.], bij het uitvoeren van een behoeftanalyse. Immers woont de inwonende dochter van de referentiepersoon bij haar vader, dewelke een vast, stabiel en deugdelijk inkomen geniet. Naast de IGO krijgt de vader van verzoekster nog steun van zijn andere kinderen. Verwerende partij diende bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen rekening te houden met de inkomsten van alle inwonende gezinsleden. Dat verwerende partij geenszins op een afdoende wijze in zijn beslissing heeft gemotiveerd waarom met de volledige gezinskomsten van de referentiepersoon, geen rekening dient te worden gehouden. Volgens artikel 40ter, tweede lid Vw. dient de referentiepersoon te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. In casu heeft verzoekster, in haar hoedanigheid van dochter van een Belg, haar aanvraag ingediend op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet met de intentie haar Belgische vader te begeleiden of zich bij hem te voegen. Artikel 40ter van Vw. luidt als volgt: “§ 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie. § 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie : 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; 2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen. De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg : 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, §

2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen. 2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet. 3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn. Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond. Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld.]1” Artikel 40ter Vw. bepaalt dat de referentiepersoon dient te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, dewelke minstens gelijk zijn aan 120 % van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Desalniettemin zodra het inkomen lager ligt dan het in voormeld artikel 40ter Vw. vermelde referentiebedrag, dient verwerende partij in toepassing van artikel 42, §1, tweede lid Vw. over te gaan tot een behoefteanalyse. Vooreerst wenst verzoekende partij te benadrukken dat nergens uit de motieven van de bestreden beslissing immers blijkt dat de behoefteanalyse door verwerende partij op een afdoende manier werd uitgevoerd. Dat verwerende partij ten onrechte heeft gesteld dat de referentiepersoon over onvoldoende bestaansmiddelen zou beschikken, zonder zelfs voorafgaandelijk een grondige uitvoering van een behoefteanalyse uit te voeren. Bovendien is het niet aan de verzoekende partij om in de plaats van verwerende partij een eigen behoefteanalyse te maken en aan te tonen dat dit tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden, vermits het maken van een behoefteanalyse een verplichting is die cfr. artikel 42, §1, tweede lid Vw. duidelijk bij verwerende partij ligt. Dat de bestreden beslissing bijgevolg op een onzorgvuldige wijze en in strijd met de bepalingen vervat in artikel 42 § 1, tweede lid Vw., tot stand is gekomen. Meer nog uit de bijgebrachte stukken blijkt dat de kinderen die nog inwonen bij de referentiepersoon ook een inkomen hebben. Als verwerende partij hierna het gezinsinkomen neemt samen met de vaste kosten dan kan het gezin in het totalitair in basisbehoeften van het geheel der gezin, inclusief verzoekster, voorzien. Het voormeld artikel 42 Vw. luidt als volgt: “§ 1. [1 Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier. [2 Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan,]2 dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.]1 § 2. Voor de burgers van de Unie wordt het recht op verblijf van meer dan drie maanden geconstateerd door een verklaring van inschrijving. Zij worden al naargelang het geval ingeschreven in het vreemdelingenregister of in het bevolkingsregister. § 3. Voor de familieleden van de burger van de Unie die zelf geen burgers van de Unie zijn, wordt het recht op verblijf geconstateerd door een verblijfsvergunning. Zij worden ingeschreven in het vreemdelingenregister. De geldigheidsduur van deze verblijfsvergunning is gelijk aan de voorziene periode van verblijf van de burger van de Unie die zij begeleiden of vervoegen en bedraagt ten hoogste vijf jaar vanaf de datum van afgifte. § 4. De verklaring van inschrijving en de verblijfsvergunning worden afgegeven volgens de modaliteiten door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Zij moeten ten laatste worden aangevraagd bij het verstrijken van een periode van drie maanden na de datum van binnenkomst bij het gemeentebestuur van de plaats waar men verblijft. Indien na het verstrijken van deze periode, geen verklaring van inschrijving of verblijfsvergunning wordt aangevraagd, kan er door de minister of zijn gemachtigde een administratieve geldboete van 200 euro geheven worden. Deze geldboete wordt geïnd overeenkomstig artikel 42octies.” Verwerende partij aanvaardt ten onrechte de IGO van de referentie-

persoon niet als bestaansmiddel in de zin van artikel 40ter, §2, alinea 2 Vw. Ook houdt verwerende partij geen rekening met de andere bestaansmiddelen en feitelijke elementen die invloed kunnen hebben op de behoefteanalyse van de referentiepersoon en haar familieleden. Hierdoor schendt verwerende partij de materiële motiveringsplicht als zorgvuldigheidsbeginsel en schendt verwerende partij hiermee artikel 40ter en 42, §1, tweede lid Vw. Bijgevolg blijkt immers totaal niet uit de bestreden beslissing of verwerende partij überhaupt een behoefteanalyse heeft uitgevoerd in hoofde van verzoekster. Minstens diende verwerende partij alle nuttige inlichtingen op te vragen die haar in staat stellen om een behoorlijke behoefteanalyse te kunnen uitvoeren. Verwerende partij heeft nagelaten gebruik te maken van deze mogelijkheid om inlichtingen in die zin te vragen. Dit middel is dan ook ernstig.

15.- Ook de Raad van State stelde in haar advies van 4 april 2011 omtrent de nieuwe strengere criteria inzake het criterium van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen' alvast onverbloemd: "zulk een bepaling doet problemen rijzen ten aanzien van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie." (RvSt nr. 49.356/4 van 4 april 2011, p. 8, in fine). De Raad van State stelt in punt 48 van haar advies: . "Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid bovendien aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitlegging vind steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld. De voorgestelde bepaling die een welbepaald bedrag vaststelt waaronder de vreemdeling automatisch beschouwd wordt als iemand die niet over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen, is derhalve onaanvaardbaar. Het enige bedrag dat kan worden vastgesteld is immers een referentiebedrag dat er niet aan in de weg mag staan dat de situatie van iedere aanvrager concreet wordt onderzocht, waarna het mogelijk moet zijn op basis van de eigen behoeften van de aanvrager en zijn gezin te bepalen welke middelen ze nodig hebben om in hun behoeften te voorzien. " (RvSt nr. 49.356/4 van 4 april 2011, p. 9, punt 48)" In casu is het duidelijk dat verweerder op geen enkele wijze een deugdelijk behoefteonderzoek, gesteund op de werkelijke, correcte en volledige feitengegevens, heeft doorgevoerd (waarbij verweerder alsdan immers zou hebben vastgesteld dat verzoekster en haar Belgische vader niet ten laste vallen van de openbare overheden en aldus minstens over afdoende bestaansmiddelen beschikken om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden!

16.- Ook in deze ondergeschikte hypothese, louter volledigheidshalve opgenomen, is het duidelijk dat verweerder onzorgvuldig heeft geoordeeld, geen rekening houdend met de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden inzake hun noodzakelijke bestaansmiddelen om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de Sociale Zekerheid. In een analoog dossier oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dan ook volkomen terecht: "Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden. De bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet noch een motivering inzake de bestaansmiddelen [die] de referentiepersoon en haar familieleden nodig hebben om in hun eigen behoefte te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. " (RvV nr. 78.310 van 29 maart 2012 - T.Vreemd. 2012, p. 306 + RvV nr. 220 295 van 25 april 2019) Dit middel is derhalve gegrond.

D/ Houdende een belangenafweging

17.- In het kader van de verblijfsaanvraag van verzoekster in functie van de referentiepersoon diende verwerende partij, zelfs indien de voorwaarden voor de gezinshereniging niet zouden zijn voldaan, een belangenafweging te maken van een aantal elementen die opgesomd staan in artikel 17 Richtlijn 2003/86/EG resp. artikel 28 Richtlijn 2004/38/EG. Elementen die onderzocht dienen te worden zijn o.m. de duur van het verblijf van betrokkene op het Belgisch grondgebied, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland, en de mate waarin zij binding heeft met het gastland. Nergens uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verwerende partij een belangenafweging heeft uitgevoerd. Verwerende partij heeft absoluut geen rekening gehouden met de gezins – en familiesituatie van verzoekende partij. Verzoekster is de moeder van een onderdaan met een geldig verblijfsrecht zoals bedoeld in artikel 40bis Vw. en heeft bij haar aanvraag tot gezinshereniging een bewijs van identiteit van haar zoon bijgebracht, waar verwerende partij absoluut geen rekening mee heeft gehouden. Verwerende partij heeft het hoger belang van het minderjarige kind niet in aanmerking genomen. De zoon [A.E.M.] van verzoekster is op een duurzame wijze verankerd in België aangezien hij hier is geboren en sedertdien onafgebroken verblijft in het Rijk. Het is manifest duidelijk dat de verwijdering van [A.E.M.] naar een ander land absoluut niet in het belang is van het kind. In de veronderstelling dat het kind naar het land van herkomst gerepatriëerd wordt, maakt dit een manifeste inbreuk uit van het artikel 3 van het Internationaal Kinderrechtenverdrag dewelke het belang van het kind waarborgt. Artikel 3 van het Internationaal Kinderrechtenverdrag luidt als volgt: "1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of

wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. 2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuur maatregelen. 3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht.” Het is uiteraard in het belang van het kind dat hij wettig kan verblijven in België. Bovendien is het ook zijn keuze/beslissing niet geweest om niet legaal in het Rijk te leven, daar hij hier geboren is. De omstandigheden waarin hij zich thans bevindt, hebben zich buiten zijn wil voorgedaan, zodoende dat deze elementen dienen te worden aanzien als buitengewone omstandigheden die het 3-jarig kind onmogelijk maakt om een aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Ten overvloede, wensen verzoekers te benadrukken dat zelfs een tijdelijke verwijdering uit het Rijk tevens een ernstige schending zou vormen van het Kinderrechtenverdrag, voornamelijk van het artikel 26 Kinderrechtenverdrag. Dat indien zoon van verzoekster gedwongen zou worden om dergelijke aanvraag in te dienen in haar land van herkomst, waar zij totaal geen banden mee heeft, een schending zou uitmaken van het artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en allesbehalve in het belang is van het kind. E/ Besluit Deze conclusie dient in casu evenzoveel te worden gemaakt, zodat in huidig dossier tevens een schending van artikel 42 van de vreemdelingenwet en de materiële motivatieplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel voorligt.” Minstens zijn de opgegeven redenen van verwerende partij onvoldoende opdat verzoekster zou kunnen begrijpen waarom de documenten niet volstaan en welke andere documenten dan van haar verwacht zouden worden. Door geen rekening te houden met het geheel van voorgelegde documenten, is verwerende partij onzorgvuldig te werk gegaan. Om al deze redenen schendt verwerende partij de vermelde wetsbepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur. Bijgevolg is de motiveringsplicht, in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, manifest geschonden. Dat dit middel dan ook ernstig en gegrond is.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De bestreden beslissing motiveert duidelijk in rechte en beoordeelt tevens duidelijk de stukken die verzoekster heeft neergelegd ter ondersteuning van haar in punt 1.6. bedoelde aanvraag, door er inhoudelijk op in te gaan. Verzoekster kan dan ook bezwaarlijk stellen dat ze uit de bestreden beslissing “op geen enkele manier” kan afleiden waarom de door haar bijgebrachte stukken inzake haar onvermogenheid en ten laste zijn niet werden aanvaard. Evenmin kan ze dienstig betogen dat de verwerende partij niet is ingegaan op de concrete stukken die ze heeft overgelegd of deze negeert, minstens laat ze na te verduidelijken over welke stukken het gaat. Het is niet omdat de verwerende partij de neergelegde stukken na een beoordeling niet weerhoudt, dat ze die stukken negeert of daarover niet motiveert.

Waar verzoekster betoogt dat de verwerende partij heeft nagelaten te motiveren over de “overige bewijsstukken” verduidelijkt ze niet concreet over welke stukken er geen motivering terug te vinden is in de bestreden beslissing. Algemeen verwijzen naar “andere dienstige stukken zoals o.a. attesten uitgaande van administratieve overheden dat de onvermogenheid staven, betalingsbewijzen”, volstaat niet.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

Deze beoordeling dringt zich des te meer op gezien de Raad vaststelt dat de verzoekende partij de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen kent, nu zij deze bekritiseert en aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel. Het middel dient derhalve verder te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve

overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Uit de in punt 1.6. bedoelde aanvraag blijkt dat verzoekster, die ouder is dan 21 jaar, een aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart indiende in functie van haar vader, een Belgische onderdaan.

2.5. Op grond van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° juncto artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een Belg:

“(...) de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, (...)”.

2.6. Aangezien verzoekster ouder is dan 21 jaar, zal zij derhalve het bewijs moeten leveren van het “ten laste zijn” van haar Belgische vader om een verblijfskaart te kunnen verkrijgen.

2.7. Voor wat betreft de invulling van de voorwaarde van het ten laste zijn, past het te verwijzen naar rechtspraak van de Raad van State. De Raad van State heeft meer bepaald gesteld dat er voor de bloedverwant in neerdalende lijn van een Belg geenszins een voorwaarde wordt toegevoegd aan de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet door te vereisen dat wordt aangetoond dat het familielid-derdelander reeds in diens land van nationaliteit of herkomst afhankelijk was van de materiële ondersteuning van de referentiepersoon (RvS 12 november 2013, nr. 225.447). Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd wanneer ze van oordeel is dat de verwerende partij in de bestreden beslissing de voorwaarde van “ten laste zijn”, “beperkend” interpreteert. De Raad verwijst tevens naar het arrest van de Raad van State van 28 november 2017 met nr. 239.984, waarin werd geoordeeld als volgt:

“De voorwaarde van het ten laste “zijn” in artikel 40ter juncto 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet houdt in dat het om een bestaande toestand moet gaan. Vermits in het voornoemde artikel 40ter uitdrukkelijk sprake is van familieleden “die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen”, en het begeleiden van of het zich voegen bij de Belg inhoudt dat de vreemdeling uit het buitenland komt of is gekomen, heeft de eerste rechter op wettige wijze geoordeeld dat het gaat om een toestand die in het land van herkomst moet bestaan. Indien daaraan niet is voldaan, hoeven de nadere voorwaarden betreffende het ten laste zijn in België niet te worden onderzocht.

De eerste rechter heeft dan ook zonder schending van de wet of toevoeging van een voorwaarde aan de wet geoordeeld dat verzoekers aanvraag met de aanvankelijk bestreden beslissing kon worden verworpen omdat verzoeker niet bewijst in het land van herkomst ten laste te zijn geweest van zijn adoptieouder.

Aan het voorgaande wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat verzoeker reeds in 2007 België was binnengekomen. Uit het bestreden arrest blijkt dat verzoeker na zijn binnenkomst eerst een asielaanvraag heeft ingediend die werd afgewezen en nadien twee aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en twee aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend die allen werden afgewezen, alvorens zich zes jaar na zijn binnenkomst in België te laten adopteren.

Verzoeker kan zich niet vrijwaren van de voorwaarde van het ten laste zijn geweest in het land van herkomst door een band van afstamming door adoptie te vestigen op een ogenblik dat hij reeds jaren en bovendien illegaal in België verblijft. Uit niets blijkt dat de wetgever wat dat betreft een uitzondering heeft willen voorzien.

De eerste rechter heeft derhalve artikel 40bis, § 2, 3° juncto artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet foutief geïnterpreteerd wat de voorwaarde van het ten laste zijn in het land van herkomst betreft. Dat hij daarbij “naar analogie” heeft verwezen naar bepaalde rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, tast de juistheid van zijn interpretatie van de voornoemde artikelen niet aan.”

2.8. De bestreden beslissing stelt dus terecht: “Betrokkene is ouder dan 21 jaar, vandaar dat dient aangetoond te worden dat zij ten laste is. Om als ten laste te kunnen worden beschouwd dient er reeds

een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.”

2.9. Het is dus cruciaal dat verzoekster bewijsstukken overmaakt waaruit blijkt dat ze reeds in het land van herkomst ten laste was van haar Belgische vader. Dit houdt in dat ze niet alleen aantoonst dat ze onvermogen was in het land van herkomst maar ook dat ze financiële of materiële ondersteuning genoot van haar Belgische vader. Verzoekster beaamt zelf deze laatste voorwaarde waar ze in haar verzoekschrift stelt, *“Het “ten laste zijn” in de zin van artikel 40bis is een financiële/ materieel voorwaarde (RvS, 1 maart 2006, nr. 155.694)”*.

2.10. In de bestreden beslissing kan worden gelezen, *“- betalingsbewijzen waaruit moet blijken dat betrokkene financieel wordt ondersteund door de referentiepersoon en haar andere gezinsleden. Deze bewijzen dateren van de periode dat betrokkene reeds in ons land verblijft en bewijzen van geldovermakingen in het verleden ontbreken.”*

2.11. Verzoekster brengt tegen deze beoordeling niets wezenlijks in. Haar overtuiging dat ze *“aan de hand van verschillende stukken [heeft] aangetoond dat ze reeds ten laste was en is van haar Belgische vader, eerst in het land van herkomst en sinds 2005 in België”*, kan de in punt 2.10. geciteerde beoordeling niet aan het wankelen brengen. De Raad ziet ook niet in hoe het gegeven dat verzoekster al 14 jaar inwoont bij haar Belgische vader waarop verzoekster hamert in haar verzoekschrift kan aantonen dat ze in het land van herkomst ten laste was van haar vader. Ook door in de verf te zetten dat ze *“alle gevraagde stukken om haar onvermogenheid, ten laste zijn en afhankelijkheid aan te tonen [heeft] bijgebracht, alsook nog bijkomende stukken met betrekking tot de inkomsten van de referentiepersoon, alsook storting van de zus van verzoekster”* toont verzoekster niet in concreto aan dat ze wel degelijk stukken heeft bijgebracht die aantonen dat ze ten laste was van haar Belgische vader in het land van herkomst of dat de verwerende partij de stukken over de geldstorting foutief heeft geïnterpreteerd. Uit de attesten die moeten aantonen dat verzoekster onvermogen was in het land van herkomst en dat ze daar niet beschikte over inkomsten, kan ook niet ipso facto worden afgeleid dat ze in het land van herkomst financieel afhankelijk was van haar Belgische vader, ook al is verzoekster overtuigd van het tegendeel.

2.12. Verzoekster benadrukt dat het “ten laste zijn” op alle mogelijke manieren mag worden bewezen en dat het een feitenkwestie is, maar dit wordt nergens ontkend door de verwerende partij. Kernvaststelling van de bestreden beslissing is dat verzoekster bewijzen van ondersteuning door haar vader heeft overgemaakt die betrekking hebben op de periode toen ze reeds in België vertoefde en ze geen bewijzen van geldovermakingen in het verleden heeft overgemaakt en dit blijft overeind omdat verzoekster niets in concreto aanbrengt dat dit onderuit kan halen. Het verzoekschrift staat wel bol van de overtuiging van verzoekster dat ze wel degelijk heeft aangetoond dat ze voldoet aan de voorwaarde van het “ten laste zijn”, bol van theorie over de inhoud van dit begrip en bol van onbegrip voor de door de verwerende partij gedane beoordeling op dit vlak. Het weze nogmaals beklemtoond dat verzoekster nergens in concreto aantoonst dat ze afhankelijk was van haar vader toen ze nog in het land van herkomst verbleef en meer bepaald dat ze toen geldstorting van hem ontving. De Raad ziet ook niet in hoe het geheel van de door verzoekster neergelegde documenten kan aantonen dat zij ten laste was van haar vader toe ze nog in Marokko verbleef. Verzoekster poneert dat het kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om te oordelen dat geldovermakingen in het verleden ontbreken, *“gezien het geheel van overtuigende voorgelegde documenten”* maar dergelijke visie op de eigen zaak toont niet aan dat de verwerende partij een kennelijke onredelijke beoordeling heeft gemaakt van de neergelegde stukken.

2.13. De in punt 2.10. geciteerde vaststelling in de bestreden beslissing volstaat om te concluderen dat verzoekster niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden om een verblijfskaart te verkrijgen als descendent van een Belgische onderdaan.

2.14. Dit houdt in dat zelfs gegronde kritiek op de andere vaststellingen in de bestreden beslissing inzake het attest van het OCMW van Antwerpen van 4 april 2019 alsook het inkomen van de Belgische referentiepersoon en dat van verzoeksters broer en zus alsook het gebrek aan behoefteanalyse, geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Dit alles heeft immers betrekking op de in de artikelen 40ter, §2, tweede lid, 1° en 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet neergelegde voorwaarden dat de referentiepersoon moet beschikken over toereikende stabiele en regelmatige bestaansmiddelen en dat als deze niet toereikend zijn, de verwerende partij een behoefteanalyse moet maken. Verzoekster voldoet evenwel niet aan de in artikel 40 bis, §2, eerste lid, 3° van de

Vreemdelingenwet neergelegde voorwaarde van “ten laste zijn” van de ascendent, wat zoals reeds gezegd volstaat om te concluderen dat zij niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden om een verblijfskaart te verkrijgen als descendent van een Belgische onderdaan. De betrokken kritiek die betrekking heeft op de in de artikelen 40ter, §2, tweede lid, 1° en 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalde voorwaarden, wordt derhalve niet besproken.

2.15. Ten slotte verwijst verzoekster nog naar een belangenafweging die de verwerende partij naar haar oordeel diende te maken in het licht van de elementen die staan opgesomd in “*artikel 17 van richtlijn 2003/86/EG resp. artikel 28 Richtlijn 2004/38/EG*”.

2.16. Los van de vaststelling dat verzoekster zich niet dienstig kan beroepen op de bepalingen van richtlijnen die zijn omgezet in Belgische wetgeving zonder aan te tonen dat ze niet correct zijn omgezet, kan zij als familielid van een sedentaire Belgische onderdaan zich niet dienstig beroepen op bepalingen van richtlijnen die betrekking hebben op familieleden van niet-EU-onderdanen of familieleden van EU-onderdanen.

2.17. Verzoekster kan dan ook niet dienstig een belangenafweging verwachten met betrekking tot haar gezins- en familiale situatie zoals die in de betrokken bepalingen van deze richtlijnen zijn opgenomen. De Raad wijst er alleszins op dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel zodat de bestreden beslissing op zich hierop geen inbreuk kan vormen.

2.18. Verzoekster claimt ten slotte nog moeder te zijn van een onderdaan met een geldig verblijfsrecht zoals bedoeld in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Ze stelt dat ze bij haar aanvraag een bewijs van identiteit van haar minderjarige zoon bijbracht en dat de verwerende partij daar absoluut geen rekening mee heeft gehouden en het hoger belang van dit kind heeft genegeerd. Verzoekster betoogt dat een verwijderingsmaatregel hier haaks op staat en dat er buitengewone omstandigheden zijn die maken dat dit kind onmogelijk in het land van herkomst een aanvraag kan indienen.

2.19. Verzoekster heeft blijkens het administratief dossier voor haarzelf een aanvraag ingediend tot afgifte van een verblijfskaart op grond van “*gezinshereniging met een Belg die geen gebruik gemaakt heeft van zijn recht op vrij verkeer-descendant van E.M.A.*”. Nergens heeft ze hierbij verwezen naar haar zoon die hier een verblijfsrecht zou hebben. De Raad begrijpt voorts uit de warrige samenstelling van het administratief dossier dat de raadsman van verzoekster op 15 augustus 2019 zonder enige verdere uitleg 8 stukken overmaakt aan de verwerende partij in het licht van de in punt 1.6. bedoelde vestigingsaanvraag. Stuk 8 wordt benoemd als volgt: “*Bewijs van identiteit van zoon van verzoekster*”. Dit stuk wordt zonder enige verder uitleg nog eens overgemaakt door de gemeente op 22 augustus 2020 onder de noemer “*Bewijs van identiteit van zoon van verzoekster*”. Verzoekster kan de verwerende partij dan ook niet verwijten geen rekening te hebben gehouden met een verblijfsrecht van een kind van verzoekster bij het treffen van de bestreden beslissing en derhalve het belang van het kind te hebben geschonden. De Raad herhaalt alleszins dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel zodat zij geen scheiding teweeg brengt tussen verzoekster en haar kind en dus op dit vlak ook niet kan ingaan tegen het belang van het kind. Verder blaast verzoekster tegelijkertijd warm en koud. Enerzijds zou haar kind hier verblijfsgerechtigd zijn, anderzijds zijn er volgens verzoekster buitengewone omstandigheden die maken dat het kind hier een aanvraag moet kunnen indienen. Verzoekster lijkt haar in punt 1.6 bedoelde aanvraag waarop de bestreden beslissing een antwoord vormt, te verwarren met een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad gaat er dan ook niet verder op in.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juli tweeduizend twintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA